13 Μαΐου 2015

Ο θυμός δε συμφέρει

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Θα συμφωνήσω μαζί σου ότι το να αμύνεται κανείς δεν είναι άδικο αλλά πρέπει και συ να συμφωνήσεις ότι δεν είναι και φιλοσοφημένο. Αυτό που λες θα ήταν λογικό αν ήταν εύκολο και χωρίς πολλές περιπλοκές. Αν όμως, πριν να δικαιωθεί κανείς αδικείται χίλιες φορές, τότε είναι καλύτερα να μην προσθέτει στην αδικία που του έγινε κι άλλο κακό. Σου φαίνεται ότι μιλάω με αινίγματα; Θα προσπαθήσω λοιπόν να σου εξηγήσω. Σκέψου, αν θελήσει κανείς να αμυνθεί, τι χρειάζεται να πάθει. Πρώτα τον πλημμυρίζει ο θυμός και μετά τον διαλύει η οργή. Γιατί πρώτα φέρνει στο μυαλό του αυτό που έπαθε και μετά οργίζεται και επιθυμεί την ανταπόδοση. Τρίτο, προκαλεί ταραχή γύρω του. Τέταρτο, κάνει χίλιους δυο λογισμούς. Πέμπτο, τον πιάνει δέος και τρεμούλα και αγωνία γιατί τον τρώει ο θυμός και τον συγκλονίζει ο φόβος για το πώς θα πετύχει την αντεπίθεσή του. Δε σου φαίνεται λοιπόν πως τιμωρείται αυτός ο ίδιος πριν τιμωρήσει τον άλλον; Ενώ αυτός που φιλοσοφεί απαλλάσσεται από όλα αυτά. Φυσικά. Είναι κύριος της κατάστασης και εκεί τελειώνει το πράγμα. Με τον άλλο δεν είναι έτσι, χρειάζεται να βρει κατάλληλο χρόνο, τόπο, πονηριά και κακία, όπλα και μεθόδους, κολακεία και

δουλικότητα και υποκρισία. Βλέπεις πόσο δύσκολη είναι η κακία ενώ η αρετή είναι εύκολη; Πόσο η μια είναι γεμάτη φασαρίες ενώ η άλλη ατάραχη; Κι όσο ο πονηρός άνθρωπος τα παθαίνει αυτά, άλλο τόσο απολαμβάνει γαλήνη αυτός που επιλέγει την αρετή. Επιπλέον αυτός που αντεπιτίθεται ανοίγει ένα φαύλο κύκλο έχθρας ενώ αυτός που φιλοσοφεί βάζει γρήγορα στην έχθρα ένα τέλος. Γι' αυτό το λόγο ημερεύει και τον άλλο που είναι ανόητος και τον προκαλεί να γίνουν φίλοι. Ισίδωρος Πηλουσιώτης. «Επειδή η αμαρτία στο βάθος της δεν είναι παρά κακία και υπερηφάνεια, πρέπει να θεραπεύουμε κάθε αμαρτωλό με την αγαθότητα και την αγάπη. Είναι αυτό μια μεγάλη αλήθεια που συχνά τη λησμονούμε. Πράγματι συχνά, πολύ συχνά, ενεργούμε αντίθετα προς αυτή την αλήθεια. Προσθέτουμε κακία στην κακία, αντιθέτουμε υπερηφάνεια στην υπερηφάνεια. Έτσι η αρρώστια μεγαλώνει εξαιτίας μας και δεν υποχωρεί. Αντί να τη θεραπεύουμε την επιδεινώνουμε. Κύριε, ελέησέ μας, απάλυνε την καρδιά μας». Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης. «Μπορεί να είμαστε καλοί σαν άγγελοι με εκείνους που μας φέρονται με εμπιστοσύνη και αγάπη. Αρκεί όμως να συναντήσουμε κακία, επίκριση και έχθρα για να μετατραπεί η καλοσύνη μας στο αντίθετο συναίσθημα. Αυτό δείχνει την πλήρη αδυναμία μας μπροστά στο κακό και πρώτα απ' όλα μπροστά στο κακό μέσα μας». π. Α. Ελτσιανίνωφ, Πνευματικά κεφάλαια. «Το να αναγνωρίσω στον άλλον το δικαίωμα να είναι αυτός που είναι κι όχι το ομοίωμά μου, είναι η πιο θεμελιώδης πράξη δικαιοσύνης». Αρχιεπ. Antony Bloom, Πορεία και συνάντηση. Στο βιβλίο του Φ. Ντοστογιέφσκι, Αδελφοί Καραμαζώφ, ο συγγραφέας μιλάει για τη νίκη της αγάπης πάνω στο μίσος μέσα από τα παρακάτω λόγια του στάρετς Ζωσιμά: «Μπροστά σε μερικές σκέψεις ο άνθρωπος στέκεται μπερδεμένος, ιδίως μπροστά στη θέα της ανθρώπινης αμαρτίας, και αναρωτιέται αν θα την πολεμήσει με βία ή με ταπεινή αγάπη. Πάντα ν' αποφασίζεις: 'Θα την πολεμήσω με ταπεινή αγάπη'. Αν αποφασίσεις πάνω σ' αυτό μια για πάντα, μπορείς να κατακτήσεις ολόκληρο τον κόσμο. Η γεμάτη αγάπη ταπείνωση είναι μια τρομερή δύναμη: είναι το πιο δυνατό απ' όλα τα πράγματα και δεν υπάρχει τίποτε άλλο σαν κι αυτή». ΤΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ. Αν είχαμε αγάπη, αν συμπαθούσαμε και συμπονούσαμε τον άλλο, δε θα νοιαζόμαστε να δούμε τα ελαττώματά του. Όπως το λέει ο Απόστολος Πέτρος: «Η αγάπη σκεπάζει σωρό αμαρτίες». Και ο Απόστολος Παύλος: «Η αγάπη δε βάζει κακό στο νου της, τα σκεπάζει όλα κ.τ.λ.». Και εμείς λοιπόν αν είχαμε αγάπη, αυτή η αγάπη θα σκέπαζε κάθε σφάλμα. Έτσι έκαναν οι άγιοι όταν έβλεπαν τα ελαττώματα των ανθρώπων. Μήπως είναι τυφλοί οι άγιοι, και δε βλέπουν τα αμαρτήματα; Και ποιος μισεί την αμαρτία όσο οι άγιοι; Και όμως δε μισούν αυτόν που αμαρτάνει, ούτε τον κατακρίνουν, δεν τον αποστρέφονται, αλλά συμπάσχουν μαζί του, τον συμβουλεύουν, τον παρηγορούν, τον γιατρεύουν σαν άρρωστο μέλος του σώματος. Κάνουν τα πάντα για να τον σώσουν. Αββάς Δωρόθεος. Τη στάση των αγίων εξηγεί το παρακάτω κείμενο ενός σύγχρονου αγίου, του Ιωάννη της

Κροστάνδης, που έζησε στη Ρωσία τον 20ο αιώνα: Πρέπει πιο πολύ να αγαπάμε τον πλησίον μας όταν αμαρτάνει απέναντι του Θεού είτε απέναντι σ’ εμάς. Γιατί είναι τότε άρρωστος, γιατί είναι αξιολύπητος, γιατί κινδυνεύει. Ακριβώς τότε πρέπει να τον συμπαθούμε, να ικετεύουμε τον Κύριο γι’ αυτόν. Αγίου Ιωάννη της Κροστάνδης, Η εν Χριστώ ζωή μου. ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ ΘΑ ΠΕΤΑΣ ΣΑΝ ΤΟ ΑΕΤΟΠΟΥΛΟ ΣΤΑ ΥΨΗ. Η προσευχή είναι συναναστροφή του νου με το Θεό. Σκεφθείτε λοιπόν σε ποια κατάσταση πρέπει να βρίσκεται ο νους μας για να μπορεί να απευθύνεται στον Κύριο και να συνομιλεί μαζί Του χωρίς να στρέφεται αλλού και χωρίς τη μεσολάβηση κανενός άλλου. Η προσευχή είναι καρπός της πραότητας και της ειρήνης που δεν την ταράζει θυμός. Η προσευχή είναι προέκταση χαράς και ευχαριστίας. Η προσευχή είναι ασπίδα για κάθε λύπη και στενοχώρια. Μη στενοχωριέσαι αν δεν πάρεις αμέσως από το Θεό αυτό που ζητάς. Θέλει να σε ευεργετήσει περισσότερο γι’ αυτό σε κρατάει περισσότερο στην προσευχή. Υπάρχει άραγε κάτι ανώτερο από το να συνομιλείς με το Θεό κι από το να χρονοτριβείς στη συνάντηση μαζί Του ;Η απερίσπαστη προσευχή είναι η απόλυτη χρήση του νου μας. Η προσευχή είναι ανάβαση του νου προς το Θεό. Είτε προσεύχεσαι με άλλους είτε μόνος, αγωνίσου να μην το κάνεις από συνήθεια αλλά με αίσθηση. Προσευχήσου με γλυκύτητα και χωρίς ταραχή και ψάλλε με συγκέντρωση και αρμονία, και θα είσαι σα νιογέννητο αετόπουλο που πετά στα ύψη. Η προσευχή είναι ενέργεια αντάξια του ανθρώπινου νου. Δηλαδή είναι η καλύτερη και η καθαρή χρήση του νου. Να μη θέλεις να γίνεται στη ζωή σου ό,τι εσύ νομίζεις σωστό αλλά ό,τι θέλει ο Θεός, και τότε θα προσεύχεσαι χωρίς ταραχή και με ευγνωμοσύνη.

΄Αγιος Νείλος ο Ασκητής, Λόγος περί προσευχής.

Πηγή: agiameteora.net